

Pénteken éppen jó időben érkeztünk Jesolóba ahhoz, hogy kényelmesen elfoglaljuk a szállást és átmehessek a menedzserétekezletre. A vacsora jó beugrató volt, mert minden játékos – főleg a pillérek- elhűlve nézte a pastát; azt hitték, annyi a vacsora. De megbirkóztak a később kapott fél csirkével is. Mivel sajna a bosnyákokkal vagyunk egy szálláson, nehéz éjszakára készültünk, mert ők általában turistaútnak tekintik a rögbis eseményeket és dajdajoznak. Fehérvártott három éve még a helyi riadókészültség is kivonult, hogy rend legyen. Meccset még nem játszottak, ezért nagy baj még nem volt.

Szombaton reggel kaptunk egy akkora területet edzésre, amelyen még egy etióp sem termeli meg magának a babcsuszpájrza valót, ezért inkább a tengerparton nyújtottunk és tornáztunk. Közben (éjjel és délelőtt) megérkeztek a szurkolóink (nyolca érkeztek Battáról és a Velencéből), így legalább nem idegen pályán játszunk a dánokkal.

Ellenfelünk valószínűleg és kivételesen csak hazaiakból áll, legalábbis az útleveleik egyformák voltak. De lehet, hogy a sok maori és skót már megkapta a dán okmányt. Mind a 26 játékost nevezhettük a meccsre, de a kezdőben az alábbiak kaptak helyet:

1- Tóth R., 2- Szőnyi, 3- Gyenes, 4- Prakter, 5- Bárdos, 6- Princz, 7- Blancard, 8- Tóth M., 9- Körösi, 10- Ladányi, 11- Mogyorósi, 12- Tóth D., 13- Kriskó, 14- Gyulai, 15- Bán 16- Juhász, 17- Willem, 18- Zsembery, 19- Csépké, 20- Lukácsi, 21- Gurjux, 22- Varga, 23- Terhes, 24- Tóth A., 25- Muskovits, 26- Schrauf.

Nemsokára ebéd, amire a felnőtteknek articsókát rendeltem, remélem, ehető, mert eddig csak hallottam róla meg Andersennél olvastam; később még mesélek!

Asale sul Silében vártak ránk a dánok, akik tavaly a minket gond nélkül lenyelő (0-17) svédektől csak két ponttal kaptak ki. A skandináv harcosok bizonyára nagy önbizalommal várták a mérkőzést, de csapatunk hamar az orrukra koppintott. Az első 10 percet teljesen uraltuk, tolongásunk remek hullámokkal nyert területet, de többször át is törtek a vonalon és csak a szerencse és néhány centi hibázott a célhoz. Végül több hullám után jobbra nyitottunk, és az oldalvonal felé vágózó védők közt Tóth Dani keresztben visszalépett és a célt rakott.

Kriskó Tibinek nem okozott gondot a beváltás, 7-0-ra vezettünk. Sajnos a dánok ettől megijedtek és most ők vették át az irányítást. De pontot csak egy betolt csomagból értek el. De ez a szélen volt, így megmaradt két pont előnyünk. Hullámzó játék után viszont megint mi értünk el célt. A dán háromnegyed elejtette a labdát, Kriskó Tibi megspiccelte és a célterületen utol is érte! A 12-5-ös félidő nem adott még nagy okot a hejehujára. Ezért alaposan megnyomtuk, bár eredmény nélkül a folytatásban. Sajnos, ezután a fáradtság miatt eléggé beszorultunk, sokat cseréltünk (Csépké, Juhász, Tóth Antal állt be). A nagy dán nyomásban mindig tudtunk egéruat nyerni, ezért az eredmény nem változott. Nagy gondot okozott, hogy magasfogás miatt Körösit kiállították, így az utolsó percekre Csépké „Csirke” helyettesítette. De az emberhátrány nem okozott ponthátrányt, sőt! Egy támadást felvittünk a félvonalra, ott Bárdos indult a röviden, két vikinget letaszított magáról, a fogó elé sem mert állni, biztossá vált a győzelem. A meccs utáni –elég falusias- „bankett” után tudtuk meg, hogy nem a B-csoportból kizuhant lettekkel kell játszsanunk az elődöntőben, hanem a bolgárokkal, akik nagy meglepetésre megverték a letteket 22-15-re. Bármilyen váratlan és óvatosságra intő is ez az eredmény, ezzel nagy lehetőségünk nyílt a döntőbe jutásra. A bolgárok ellen csak egy dolog lehet az akadályunk: az elbizakodottság! A mi meccsünk után monsieur Baque, a FIRA elnöke személyesen gratulált a játékhoz és az eredményhez. Reméljük, ezzel egy kis fényt sikerült a magyar rögbire vetnünk!

Magyarország – Dánia 17-5 (12-5)

Tóth Sándor